

19.34x22.86	31	עמוד 68	ידיעות המפרץ - כותרת	18/01/2013	35376403-1
דלקת מפרקים שגרוני - 106647					

מיתר קרוע

במהלך הופעה הרגיש הגיטריסט חגי גוטמן מקרית אתא שידו אינה מגיבה • בבדיקה התברר שהוא סובל מדלקת מפרקים חשוכת מרפא, המחייבת טיפול כימותרפי • כעת הוא נלחם במחלה, והדיסק הראשון כבר בדרך • ארי גרינברג, עמ' 68

הרזקה עם כימיה

חגי גוטמן מקרית אתא, רוקר וג'יטריסט בנשמתו, היה בדרך לצמרת עד שבאמצע הופעה הרגיש שהיד אינה מגיבה • בדיקה העלתה, שהוא סובל מדלקת פרקים חשוכת מרפא המחייבת טיפול כימותרפי • כעת הוא משתקם, נלחם במחלה, והדיסק הראשון כבר בדרך לחנויות

ארי גרינברג • צילום: נחום סגל

אחרי כמה ימים נפל לי האסימון והבנתי שאני חולה וצריך עכשיו לטפל בעצמי."

שלב הקנביס הרפואי

לאחר שהפנים את הבעיה, עזב גוטמן את תל אביב וחזר לבית אמו בקרית אתא. "בתקופה שבה מקבלים את הטיפול הכימי נגד המחלה לא מומלץ להיות לבד, או חזרתי לקריות. בין התקף לאישפוז חשבתי שאני לא יכול לעשות הרבה, ובאמת לא עשיתי הרבה, עד שבשנה שעברה החלתי להפסיק לחכות להתקף הבא. הבנתי שאני צריך לקום ולעשות משהו. המפיק המוזיקלי שלי, אורפז אנרגוב, אמר שזה הזמן לכתוב, וזה מה שעשיתי."

הטקסטים היו שונים מדברים שכתבת בשחיית בריאה?

"לגמרי. יצאו לי טקסטים אופטימיים. זה החל כשראיתי אנשים מגיבים לפוסט טים שלי בפייסבוק. אני הכי בכימו, הכי סובל, אבל כותב הכי אופטימי ומסיים את הפוסט במשפט 'הכל שטויות, העיקר הבריאות'. כתבתי איזה 60 שירים כדי שים מאז, ובאמת הכל שטויות והעיקר הבריאות. אנחנו מתעסקים בתפל, באני ובמה שהוא עשה לי. אני חושב שהמחלה פרצה בגלל שהייתי כל הזמן בלחץ. זאת מחלה אוטואימונית (מערכת החיסון תוקף

עידן יניב ושרון חזיון. ב-2010 ערך במור עידן הסאבליים בתל אביב מופע השקה לתקליט שתיכנן להוציא. בסופו של דבר, החלום נגנז ואו החל המאבק לחיים. "המועדה היה מלא עד אפס מקום", אמר גוטמן. "אחרי יותר מחצי שעה של הופעה הייתי אמור לשיר סולו עם גיטרה אקוסטית. אני מנסה לנגן, והיד לא עובדת. אני מנסה להזיז את האצבעות, נותן פקודה ליד, אבל היא לא מצייתת. זה היה כמו בסרטים, שיש את הדקה הזאת שנמשכת נצח. הכי גרוע בהופעה זה שקט, שתיקה. ואני עומד שם, 300 איש בקהל, ויש שקט. אני לא מצי לי להעביר מסר ליד. היא לא מגיבה. כמו שנרדמת לך הרגל ואתה לא מצליח לדרוך עליה, רק פי אלף. אני עומד על הבמה, מנסה להזיז את היד ומסמן למתופף שאני לא מצליח. בסופו של דבר, הגיטריסט תפס את האקוסטית וניגן, ואני שרתי את השיר עם כאבים מטורפים ביד."

ההופעה הסתיימה איכשהו, וגוטמן חזר הביתה, פתח את דלת הדירה והתעלף. לאחר סדרת בדיקות התברר שהוא חלה בדלקת מפרקים שגרונתית, מחלה שגורמת להרסותם ההדרגתית של המפרקים ומאופיינת בין היתר בנוקשות בשרירים ובפרקים. על המחשבות שליוו אותו או הוא מספר: "אמרת לי לעצמי, דלקת, כמה נורא זה יכול להיות? לא ידעתי שזו מחלת חשוכת מרפא. כשחזרתי עם התוצאות של הבדיקות באיכילוב, הרופא אמר לי: 'אני מקווה שהבאת תיק, כי אתה הולך להיות פה כמה זמן. תוותר על כל מה שהיה לך. כרגע אתה לא יכול להתפרנס ממוזיקה, אבל תתחיל לחשוב על שינוי בחיים: אין יותר נסיעות, אין התרוצצויות."

"מצאתי את עצמי מול נזירה. מישהו בא אליך באמצע החיים ואומר לך שכל מה שעשית עד עכשיו, כל מה שהכרת, לא יכול לעבוד יותר, ושאתה צריך להתחיל מאפס. בשלושת הימים הראשונים שלאחר קבלת הבשורה לא ידעתי מה לעשות. אני במיטה, בבית חולים, והיומן מלא בתאריכים והופעות עם הלהקה שלי, 'נערי הליווי'."

חגי גוטמן היה מאושר, אבל לא ידע את זה עד שחלה במחלה חשוכת מרפא. כאמון מצליח בתחומי המר זיקה והתיאטרון הוא שבר דירה בתל אביב והיו לו לוו הופעות צפוף והרבה מאוד תיכנוני רוקנ'רול, אבל רק כאשר חלה בדלקת מפרקים שגרונתית הבין שהוא מהאנשים שרואים את החצי הריק של הכוס. "דווקא המחלה הפכה אותי לאדם אופטימי", אמר גוטמן ומדליק ג'וינט של גראס רפואי. "בסך פו של דבר, צריך לבחור - שליליות או אופטימיות."

אז הוא בחר באופטימיות. בשבוע הבא הוא משחרר לרשת שלושה שירים מתוך אלבום הבכורה שלו, "אני בא", לקראת סיבוב הופעות מתוכנן. על עטיפת הדיסק כתב שהאלבום עוסק באתגרים הגדולים ובמכשולים הקטנים שהחיים מציבים לו, בין טיפולים כימותרפיים לאולפן ההקלטות, בין הקריות לתל אביב.

גוטמן (32) נולד וגדל בקרית אתא. את לימודי היסודי עשה בבית הספר פינסקר, ובהמשך למד בחטיבה ברוגוזין. "כבר בגיל 12 הייתי רואה אס.טי.וי, וגיטרות מאוד משכו אותי", הוא נזכר. "כבר מצווה קיבלתי את הגיטרה החשמלית הראשונה שלי. אבא שלי נתן לי אותה כמתנת פיוס, אחרי שהוא חזר הביתה מלימודים של שנה וחצי ברציפות בישיבה. הייתי הילד היחיד בשכבה עם גיטרה חשמלית, ונורא רציתי לעשות משהו עם הידיים, אבל לא ידעתי לנגן, או הלכתי ללמוד מוזיקה בקיבוץ יגור."

המחלה מתגלה בהופעה

לאחר שהשתחרר מהצבא טייל בדרום אמריקה וחי בקנדה ובארזה"ב. כשחזר שבר דירה בפלורנטיין ועבר כמפיק הצ'נות, כנגן, כזמר וכמפיק מוזיקלי (בין היתר ניגן עם אמיר רדון, להקת "דרדנדר",

פת את הגוף - א"ג.

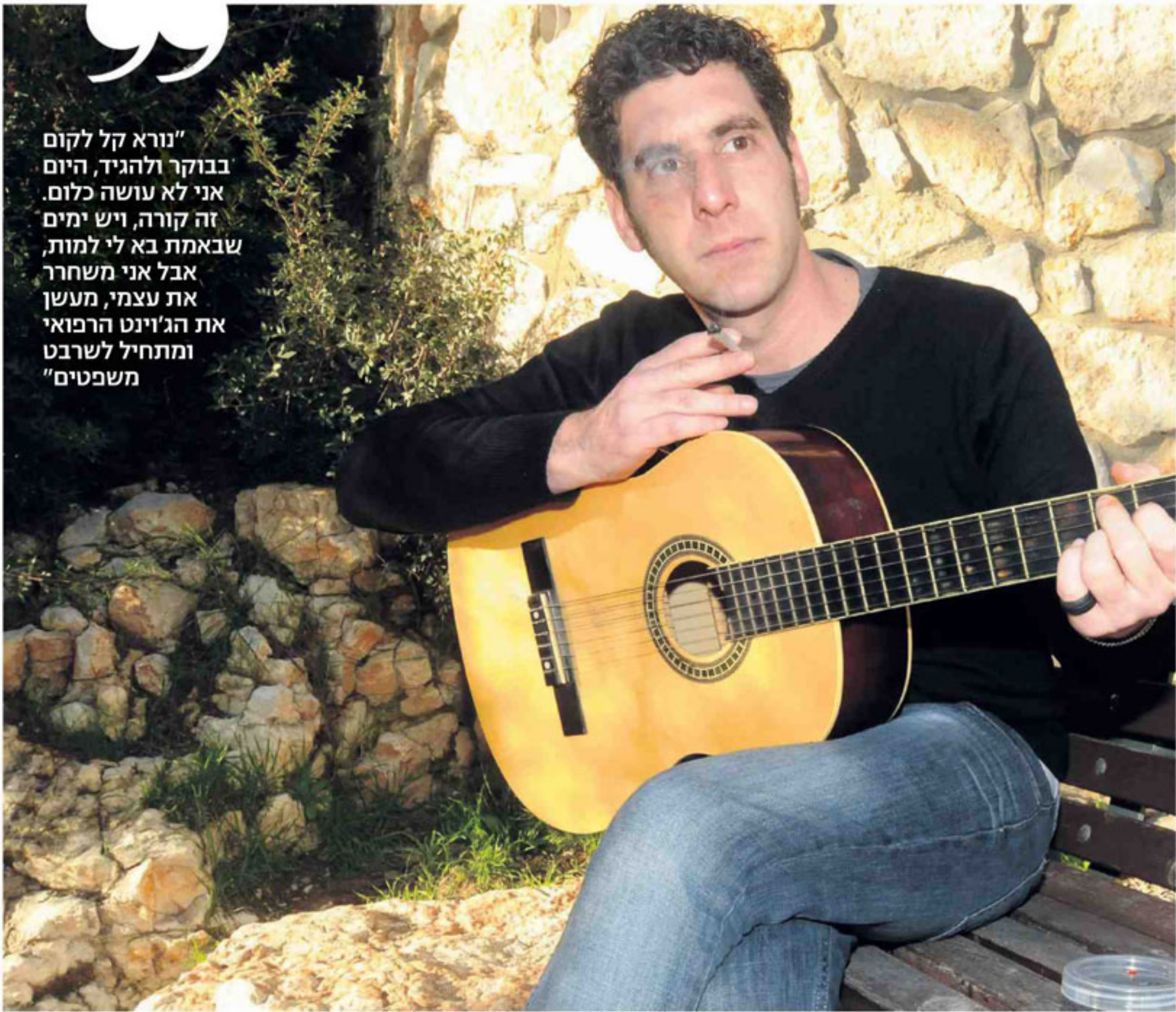
"פעם כתבתי שיר שנקרא 'סרטים' ואומר: 'כל מה שתיקת, כל מה שתשכח, לא יעזור. כמה שתברת, כמה שתשכח, זה יחזור'. זה שיר מאוד פסימי על לב שבור, שכתבתי אחרי שפרצו לי לדירה בארה"ב וגנבו 80 אלף דולר ואחרי שאבא שלי נפטר ונפרדתי מהאקסית המיתולוגית. אבל שיניתי פרספקטיבה. נורא קל לקום בבוקר ולהגיד, לא בא לי להיות והיום אני לא עושה כלום. זה קורה, ויש ימים שבאמת בא לי למות, אבל אני משחרר את עצמי, מעשן את הג'וינט הרפואי שלי ומ'תחיל לשרבט משפטים."

"עד שהגעתי לשלב הקנאביס באמת רציתי למות. הייתי יושב מול ערימות של כדורי מורפיום וחושב לקחת את כולם. חשבתי לעצמי, למה לסבול אם אפשר לנגנור עם זה? קח כדורים ולך לישון. אבל הבנתי שלראות ככה את החיים זה כמו לח'פור לעצמך את הקבר. האפשרות היחידה שנותרת לי היתה להתחיל ולהיות חיובי, כי ניסיתי הכל ושום דבר לא עבר. הטיפול הכימי יימשך כל החיים, או צריך ללמוד לחיות עם מה שיש. אני נלחם בפסימיות. בכל בוקר אני אומר 'טודה אני', יש יום חדש, ואני כותב את מה שאני מרגיש. הב'

הרופא אמר לי: 'אני מקווה שהבאת תיק, כי אתה הולך להיות פה כמה זמן. תוותר על כל מה שהיה לך. כרגע אתה לא יכול להתפרנס ממוזיקה'

27.14x35.86	33	עמוד 68	ידיעות המפרץ - כותרת	18/01/2013	35376414-3
דלקת מפרקים שגרוני - 106647					

”נורא קל לקום בבוקר ולהגיד, היום אני לא עושה כלום. זה קורה, ויש ימים שבאמת בא לי למות, אבל אני משחרר את עצמי, מעשן את הג'וינט הרפואי ומתחיל לשרבט משפטים”

חלום ולא הלך לך, מה אתה רוצה ממני שחורר אותי. תהיה אופטימי, תפרגן. “אני מאמין שזה אחד השיעורים שלמדתי בעקבות המחלה. בתחילת המחלה, כשלא נדרמתי בלילות, היו מקריינים את הסרט ‘שיתות עם אלוהים’. מסופר על מישהו שעבר תאונת דרכים, איבד את כל מה שהיה לו, והוא שואל כל הזמן ‘למה אני’. הוא כל הזמן מתעסק בשאלה הזאת, ובסוף מבין שאת ה‘למה אני’ הוא יצר בעצמו, בכך שלא הפסיק לשאול את השאלה הזאת. “גם אני שאלתי את עצמי למה ‘וכייתי במתנה’ הזאת, ואז התעוררתי יום אחד ואמרתי שאני מפסיק לשאול ‘למה אני’, כי זאת שאלה חסרת תוחלת. במקום זאת, שאלתי איך אני מטפל בעצמי. במקום לא לשבת ולשאול למה, התחלתי לשאול איך. התחלתי לעשות דברים. למשל, להפעיל את הגוף. אמנם ירדתי ביותר מ-30 ק"ג בגלל המחלה, אבל זה לא משנה, כי לפני זה הייתי אדם מבואס בטרנינג. מי שהיה מדבר איתי, היה יוצא מהשיחה מדוכא. היום אני עוזר לאנשים, בעיקר לחולים במחלות כרוניות, לקבל מרשם חוקי לגי ראס רפואי. חשוב שאנשים יבינו שזה לא כשבייל להתמסטר, אלא לגמרי כשבייל הכאבים. למרות שאני נט להתמסטר.”

עלינו על מה שמייצג אותי – להרגיש את הטקסט. אבל רבותי, יש סוד, ואל תספרו: גוטמן לא יכול לנגן הרבה, ובכל זאת הוא מרציא דיסק, הדיסק כבר מוכן, ובקרוב יופץ בחנויות.

”נגטיביות לא מובילה לשום דבר חיובי”

איך אתה מוציא דיסק בלי יכולת לנגן לאורך זמן? “אני מנגן רצפים של ארבעה אקורדים ומהלכים הרמוניים, ואחרי זה אני חנו בונים את השיר דיגיטלית ועורכים אותו באולפן. ככה עשינו את השיר ‘הכל שטויות’. אני חושב שזה שיר שיכול לדבר לאנשים חולים, אבל ממקום אופטימי.” אז בולנו חולים? “אני חושב שאין אדם שהוא לגמרי אוקי, אנחנו צריכים להתמודד עם החיים האלה. יש אפשרות להיות נגטיבי, אבל אני יוצא בסלוגן ‘נגטיביות לא מובילה לשום דבר חיובי’. כשאנשים פונים אלי ברחוב ואומרים: ‘מה, אתה מוזיקאי? ממה תתפרנס?’ אני אומר, לאן מוביל הריבוי הזה? אם חלמת

אני מבין שזאת דרך קשה, אבל אתם אמרו רים ליהנות מזה. פתאום ראיתי איך הכל פלסטי. היום אני קם בבוקר, מעשן ג'וינט, וגם אם אני סובל כאבי מות, אני נקרע על עצמי מצחוק.” מה למדת על עצמך בתקופה הזאת? “שאני יכול להיות אדם מאוד חברותי. הייתי אאוטסיידר והיה לי קשה להתמודד עם דעות שהן לא תמיד כמו אלה שלי. למדתי להקשיב ולא רק למוזיקה, אלא גם לאנשים ולמה שיש להם להגיד. השתגשתי גם מבחינת סגנון העבודה על המוזיקה.

”הבנתי שלראות ככה את החיים זה כמו לחפור לעצמך את הקבר. הטיפול הכימי יימשך כל החיים, אז צריך ללמוד לחיות עם מה שיש”

נתי שאין לי שליטה על מה שקורה, אבל יש לי בחירה איך להגיב למה שקורה. הבנתי שאם לא אשנה את הגישה הפסימית, זה אומר שאני בעצם לא רוצה להתמודד. זה היה ככה לא מעט זמן. פעם הייתי כותב רק ממקום רע, כי לא הכרתי משהו אחר.”

”פתאום ראיתי שהכל פלסטי”

אמן יכול לכתוב ממקום טוב? “הבעיה היא שאנחנו לא יודעים לקחת דברים בפרופורציות. הציפיה שלי מהי חיים היתה נורא גדולה. אם אתה לא מצפה לכלום וקורים דברים, אתה מופתע לטוב. ואם אתה מייחל ובסופו של דבר משיג את מה שרצית, אתה לא נהנה, כי זה לא מספיק לך. זה אף פעם לא מספיק. ראיתי את זה קורה עם זמרים שעברתי איתם, מבלי להיכנס לשמות. הם הגיעו למקום שייחלו לו וגילו שהם לא מאושרים. חירי פן אותי לנסוע בוואן עם אמנים שנמצאים בטופ של המוזיקה הישראלית, שמדברים עליהם בכל המצעדים, שהם נורא מצליחים, אבל לא מאושרים. להיפך, הם אומרים ללי. אמרתי לעצמי, איך זה יכול להיות?